

ttionsforandring — turde jeg tillade mig den almindelige Bemærkning, at enkelte af disse Forslag ere stillede efter den ærede Justitsministers egen Opfordring; flere andre ere i fuldkommen Samstemning med ham, alle efter foregående Forhandling med ham, og intet mod hans bestemte Ønske. Hvad nu det første Forslag angaaer, nemlig at § 10 skal udgaae, saa er det begrundet i, at den Bestemmelse, som findes i Udkastet, idetmindste gaaer meget nær hen til Grændsen af det Grundlovsstridige, og at dog ikke en særdeles stærk practisk Grund der i den Grad taler for det, at man var opfordret til en meget nøie Undersøgelse, om det lod sig forene med Grundlovens Bud. Da det maa erkjendes at være tvivlsomt, om det ikke er grundlovsstridigt, og det ikke anbefales af saa stærke practiske Grunde, at der er Opfordring til at gaae ind paa en meget skarp Undersøgelse af det Spørgsmaal, om det kan bestaae med Grundloven, saa har den høitærede Justitsminister og vi meent, at Paragraphen kunde udgaae. Forslaget til § 16 er, som sagt, kun en Redactionsbemærkning.

Justitsministeren: Naar man forbinder Bestemmelsen i § 10 med § 7, hvor der er foreffrevet, at Ingen kan være Medlem af Rigsretten, uden at han tillige er Medlem af Landstthinget eller har Sæde i Høiesteret, troer jeg, det er aldeles forsvareligt at optage Paragraphen, og at den ikke kommer i Strid med Grundloven; men, da den dog kun i meget faa Tilfælde kan medføre nogen Nytte, nemlig maaskee en vis Forfortning af Sagen, dersom denne allerede er henviist til Retten, førend de 4 Aar, for hvilke Rettens Medlemmer ere valgte, udløbe, skal jeg ikke have noget imod, at den udgaaer.

Mourier: Jeg skulde ogsaa med den høitærede Justitsminister holde for, at den 10de § i Lovudkastet vel nogenlunde lod sig forene med Grundloven. Naar jeg imidlertid har deeltaget i et Forslag om, at denne § skulde udgaae, saa er det, fordi det paa den anden Side maa erkjendes, at dens Forenelighed med Grundloven dog er problematisk, og fordi denne Bestemmelse, som allerede bemærket, i alt Fald kun er af liden practisk Vigtighed. Følgen af, at den udgaaer, vil jo være, at en Sags Be-

handling ikke vilde kunne fortsættes ved den samme Rigsret, efterat de 4 Aar vare omme, for hvilke Rigsrettens Medlemmer vare valgte, om end disse fremdeles vedbleve at være Medlemmer af Landstthinget eller Høiesteret; men at der netop ved dette Tidspunkt skulde staae en Rigsrets sag under Behandling, vil kun yderst sjældent indtræffe, og man vilde, under den nævnte Forudsætning, heller ikke let bestemme sig til at anlægge en Rigsretsaction imod Udløbet af de 4 Aar, for hvilke Rigsrets-Medlemmerne vare valgte, ligesom og i alt Fald Banskeligheden vilde kunne formindskes derved, at de samme Personer valgtes til Medlemmer af den nye Rigsret. — Da jeg begjærte Ordet, var det dog især for korteliggende at udtale mig om en anden Paragraph i Lovudkastet, som jeg berørte ved Sagens første Behandling, nemlig § 11, hvorefter Rigsretten kan beståes af 12 Dommere. Jeg antydede allerede dengang, at det forekom mig tvivlsomt, om denne Bestemmelse kan bestaae med Grundloven, men jeg har dog, som Thinget vil see, ikke stillet noget Forslag om, at der med Hensyn til denne Paragraph skulde foregaae nogen Forandring. Jeg troer nu rigtig nok, at der er en Deel, som taler for, at man virkelig ved Grundlovens Affattelse nærmest har tænkt sig, at det fulde Antal af 16 Medlemmer skulde deeltage i Sagernes Paakjendelse, da det i Grundlovens § 72 siges, at Rigsretten bestaaer af 16 Medlemmer, og det derefter bestemmes, at Rigsretten — den af disse 16 Medlemmer bestaaende Rigsret —, paa kjender de og de Sager, uden at det antydes, at dette kan skee af et ringere Antal Medlemmer, og da derhos den yderligere Lov, der er bebudet i Slutningen af § 72, siges kun at skulle ordne Forsølgingsmaaden. Under de tidligere Forhandlinger om Rigsretsloven, og navnlig i det oprindelige Regjeringsudkast, er man ogsaa gaaet ud fra den Forudsætning, at det var en ligefrem Følge af Grundloven, at det fulde Antal af 16 Medlemmer maatte deeltage i Sagernes Paadømmelse. Men det kan dog vist ikke med Føie paastaaes, at det, det nuværende Lovudkasts § 11 gaaer ud paa, at nemlig Rigsretsagerne kunne paakjendes af 12 Dommere, skulde staae i afgjort Strid med